

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciele: E. Creedon, M. Collins, N. Travers i D. O'Hagan, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i J. — S. Pilczer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 96, art. 98 w związku z załącznikiem III oraz art. 110 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Przepisy krajowe przewidujące obniżoną stawkę podatku VAT w odniesieniu do dostaw chartów oraz koni niewykorzystywanych przy produkcji żywności lub pasz, a także w odniesieniu do wynajmu koni oraz niektórych usług inseminacyjnych

Sentencja

- 1) Stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej w wysokości 4,8 % do dostaw chartów oraz koni niewykorzystywanych przy produkcji żywności lub pasz, a także w odniesieniu do wynajmu koni oraz niektórych usług inseminacyjnych, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 96, art. 98 w związku z załącznikiem III oraz art. 110 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.
- 2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Francuska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-216/11) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 92/12/EWG — Podatki akcyzowe — Wyroby tytoniowe nabyte w jednym państwie członkowskim i przewiezione do innego państwa członkowskiego — Wylącznie ilościowe kryteria oceny — Artykuł 34 TFUE — Ograniczenia ilościowe w przywozie)

(2013/C 141/05)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Mölls i O. Beynet, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i N. Rouam, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 34 TFUE oraz dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1), w szczególności jej art. 8 i 9 — Przepisy krajowe nakładające sankcje finansowe w razie przekroczenia określonych poziomów w przypadku przechowywania do celów prywatnych wyrobów tytoniowych nabytych w jednym państwie członkowskim i przewożonych do innego państwa członkowskiego — Kryteria oceny o wyłącznie ilościowym charakterze — Ograniczenia ilościowe w przywozie.

Sentencja

- 1) Stosując wyłącznie ilościowe kryterium w celu ustalenia, że znajdujące się w posiadaniu osób prywatnych wyroby tytoniowe pochodzące z innego państwa członkowskiego przeznaczone są do celów handlowych, oraz stosując to kryterium w przeliczeniu na indywidualny środek transportu (nie zaś na osobę) i do wszystkich wyrobów tytoniowych ogółem, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, a w szczególności art. 8 i 9 tej dyrektywy.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Republika Francuska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 marca 2013 r. — Viega GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-276/11 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Złącza do lutowania i zaciskowe — Dobór środków dowodowych i ich ocena — Prawo do bycia wysłuchanym przed sądem — Obowiązek uzasadnienia — Zasada proporcjonalności)

(2013/C 141/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Viega GmbH & Co. KG (przedstawiciele: J. Burrichter, T. Mäger i M. Röhrig, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka, R. Sauer, pełnomocnicy i A. Böhlke, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie T-375/06 Viega GmbH & Co. KG przeciwko Komisji, w którym sąd ten oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG prowadzonego w przedmiocie kartelu w sektorze złączy miedzianych i ze stopów miedzi lub, tytułem żądania ewentualnego, o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą — Naruszenie prawa do bycia wysłuchanym przed sądem, zasady proporcjonalności i obowiązku uzasadnienia — Naruszenie zasad rządzących procedurą dochodzenia — Naruszenie art. 81 ust. 1 WE oraz art. 23 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Viega GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 238 z 13.8.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona — Hiszpania) — Mohamed Aziz przeciwko Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)

(Sprawa C-415/11) (¹)

(Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy konsumenckie — Umowa pożyczki hipotecznej — Postępowanie w przedmiocie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką — Kompetencje sądu krajowego rozpatrującego sprawę co do istoty — Nieuczciwe warunki — Kryteria oceny)

(2013/C 141/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mohamed Aziz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado de lo Mercantil de Barcelona — Wykładnia pkt 1 lit. a) i g) załącznika dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Postanowienia umowne, których celem lub skutkiem jest nałożenie na konsumenta, który nie spełnił swych zobowiązań, obowiązku zapłaty nieproporcjonalnie wysokiego odszkodowania — Umowa pożyczki hipotecznej — Przepisy krajowego prawa procesowego regulującego postępowanie w przedmiocie egzekucji z rzeczy zabezpieczonych hipoteką lub zastawem ograniczające dopuszczalne zarzuty, jakie może podnieść osoba, wobec której prowadzone jest postępowanie egzekucyjne

Sentencja

1) Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w taki sposób, iż sprzeciwia się ona przepisom państwa członkowskiego takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, które, choć nie przewidują w ramach postępowania w przedmiocie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką możliwości podniesienia zarzutów opartych na nieuczciwym charakterze stanowiącego podstawę tytułu egzekucyjnego warunku umownego, nie pozwalają również rozpatrującemu sprawę co do istoty sądowi właściwemu do dokonania oceny nieuczciwego charakteru takiego warunku na przyjęcie środków tymczasowych, a zwłaszcza na zawieszenie tego postępowania egzekucyjnego, podczas gdy zarządzenie takich środków jest konieczne do zapewnienia pełnej skuteczności jego ostatecznego rozstrzygnięcia.

2) W świetle powyższego na pytanie drugie należy odpowiedzieć, że art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w taki sposób, iż:

— pojęcie znaczącej nierównowagi na niekorzyść konsumenta należy oceniać, przeprowadzając analizę przepisów krajowych mających zastosowanie w przypadku braku porozumienia stron, aby ocenić, czy i, w odpowiednim przypadku, w jakim zakresie postanowienia umowne stawiają konsumenta w sytuacji gorszej niż ta przewidziana w obowiązujących przepisach krajowych. Podobnie właściwe w tym względzie wydaje się przeprowadzenie analizy sytuacji prawnej konsumenta pod kątem posiadanych przezeń zgodnie z prawem krajowym możliwości doprowadzenia do zaprzestania stosowania nieuczciwych warunków;

— aby ustalić, czy ta nierównowaga powstaje „w sprzeczności z wymogami dobrej wiary”, należy sprawdzić, czy przedsiębiorca traktujący konsumenta w sposób sprawiedliwy i słuszny mógłby racjonalnie spodziewać się, iż konsument ten przyjąłby dany warunek w drodze negocjacji indywidualnych.

Artykuł 3 ust. 3 dyrektywy 93/13 należy interpretować w taki sposób, że załącznik, do którego odsyła ten przepis, zawiera jedynie przykładowy i niewyczerpujący wykaz warunków umownych, które mogą być uznane za nieuczciwe.

(¹) Dz.U. C 331 z 12.11.2011